

Der er saameget mere Anledning dertil, som der paa § 19 under Nr. 20 i Betænkningen er en Bevilling paa 10,000 Kr., tilbøds begrundet paa, at man ønskede derved at komme Landpostbudene tilhjælp i deres Alderdom. Jeg siger tilbøds begrundet deri, thi der er ogsaa flere Funktionærer, som ikke have Sikring for deres Alderdom, og som man ogsaa vil komme tilhjælp ved denne Sum, ligesom Meningene dermed ogsaa er, hvad der ligeledes kan ses af Betænkningen, at give siebliffelig Hjælp. Der er jo nu i Landpostvæsenets Tjeneste ikke mindre end 1,200 Bude. Det er Noget, som Enhver har erfaret, der lægger Mærke dertil, at Landpostbudene, naar de have gaaet endel Aar og skulle forlade deres Bestilling, egentlig ere opslidte. Det er en trættende og Sundheden ødelæggende Bestilling. Jeg tror derfor ikke, at det er fuldt tilfredsstillende at give en større eller mindre Bevilling aarlig til at sikkre de Paagjældende i Sygdom og Alderdom. Jeg har været med til at stemme for denne Bevilling, thi jeg vil nødig fryde Noget bort, selv om det ikke er fuldt tilfredsstillende, naar det dog gaar i den rigtige Retning; men jeg tror, som sagt, ikke, at 10,000 Kr. eller selv muligvis en noget større Bevilling egentlig kan siges at fyldestgøre det Maal, som skulde fyldestgøres. I det Hele taget tror jeg, at vi med Hensyn til vore Statsbane-Bestillingsmænd maatte se at komme til det Standpunkt, at selv de Personer, der staa i et løsere Forhold til Staten, hvad der saaledes er Tilfældet med Landpostbude, til deres Alderdom sikret efter visse Regler. Jeg sigter derved til, at man burde bestemme, at der for alle disse forskjellige Bestillingsmænd blev oprettet en Alderdomsforsørgelsestasse, og jeg ser ikke, hvad der kunde være veien for at paalægge dem selv at give et lille Tilskud, og at Staten saa gav et lignende Tilskud. Derved vilde der aabenbart komme mere faste Regler ind i Forholdet. Det gjælder naturligvis ikke alene Landpostbudene, men hele denne mere eller mindre løse Arbeidskraft, om jeg maa udtrykke mig saa, som Staten bruger. Det er ikke rigtigt, at Staten bruger dem i deres bedste Aar for saa at kaste dem over paa Fattigvæsenet. Det er hverken rigtigt overfor Kommunerne, eiheller en meget human Maade at sørge for de Paagjældende paa. Jeg vil indrømme, at det maaske kan være vanskeligt nok at faae Forholdene ordne, thi da Landpostbudene staa i et temmelig løst Forhold til Staten, vil en Ordning netop være vanskeligt for denne Klasse af Bestillingsmænds Vedkommende. Ikke alene er det jo aabenbart ønskeligt at faae dette ordnet efter mere faste Regler, men ogsaa at faae oprettet en Forsørgelsestasse for Arbeidets Invalider. Det ses jo saaledes paa § 19 efter alle de Forslag, som foreligger, dels i Betænkningen, dels i selve Anmærkningerne, at Staten har en Mængde Arbeidets Invalider,

til hvem Finantsudvalget Aar for Aar maa bevilge Understøttelser. Rækken er jo bleven meget lang, dels Folk, som ere bleve gamle eller have lidt Støde under Arbeidet, dels deres Enker og Børn. Jeg tror, at det vilde være mere tilfredsstillende, om Staten ogsaa i den Henseende begyndte med at oprette for sig selv en Forsørgelsestasse for Arbeidets Invalider af den Art. Om man vil paalægge de Paagjældende at give Tilskud, saa at Staten skal give et lignende, eller hvorledes det nu skal ordnes, det skal jeg ikke nu komme ind paa, men Tanken har jo nok baade ærede Medlemmer og den høitærede Minister forstaaet. — Der er et Par Punkter vedrørende Landvæsenet, som jeg ligeledes skal omtale med et Par Ord; det er med Hensyn til Vædringsforlaget under Nr. 25, hvor ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til, at der er en lille Post, som et Mindretal har foreslået negtet, nemlig et Belpøb af 3,000 Kr. til Erhard Freberiksen til Forsøg med Maltbygdyrkning. Jeg har vel hørt, at flere Landmænd have havt Tvivl om, hvorvidt denne Post virkelig vil komme til at gjøre nogen Nytte; men de Bevillinger, som overhovedet gives til Landvæsenet, ere jo saa ubetydelige, om end iaar noget betydeligere end tidligere, nemlig ialt 3 til 400,000 Kr., naar Laboratoriet, som skal bygges til Forsøg ved Landbohøjskolen, regnes med, og den nævnte Sum er jo saa forsvindende mellem saa mange Millioner, at jeg ikke har kunnet være med til at negte en saa lille Bevilling, naar der blot er Høje, som tro, at den kan nytte. Og det ubiviles jo i Anmærkningerne, at den maaske endog kan faae megen Betydning med Hensyn til Landvæsenet, og da navnlig for det Punkts Vedkommende naturligvis. Der maa jo dog altsaa være nogen Mulighed for, at disse Forsøg kunne være til nogen Nytte. Landbrugerne arbeide jo under saa uheldige Vilkaar; der er jo ikke den Ting, der betales daarligere end Landbruget, det er jo vel bekjendt, og skulle Landbrugerne sættes istand til at lønne deres Arbeidere ordentlig og tillige forrente den Kapital nogenlunde, som de have sat deri, saa er det virkelig paatide ad forskjellige Veie at komme dem tilhjælp. Det kan jo ikke negtes, at Landbruget er betrængt i mange Henseender. Jeg kan derfor fuldt sympathisere med den sidste ærede Læser (Naberg) i hans Omtale af Haaneforholdene, thi det er sikkert nok, at om det end ikke direkte vilde have Betydning for Landbruget, vilde det dog indirekte have stor Betydning, om vi f. Ex. paa Bestyksten af Sylland kunde faae flere Haane. Jeg har med Glæde været med til at støtte de nye Bevillinger, der iaar forlanges. Jeg sigter derved til de nye Meieriforsøgsstationer paa Tjen. Der er, saavidt jeg veed, vente et Forslag om en lignende Forsøgsstation paa Bestyksten ned ved Ribe. Jeg har ogsaa været med til at stemme for Bevillingen til det nye Laboratorium, idet jeg maa erkjende,